

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Sylvy Šiškeové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **A. K.-P. W.**, zastoupeného advokátem JUDr. Pavlem Tomkem, Polská 61/4, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, Závodní 353/88, Karlovy Vary, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2020, čj. KK/2498/DS/19-4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 10. 2021, čj. 57 A 31/2020 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V této věci jde o posouzení, zda byly splněny podmínky pro vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu. Magistrát města Karlovy Vary rozhodnutím ze dne 22. 8. 2019 podle § 102 odst. 4 správního řádu zastavil řízení, v němž žalobce usiloval o vydání *nového rozhodnutí* ve věci žádosti o udělení řídičského oprávnění skupin A a B a o vydání řídičského průkazu. Žalobcova žádost totiž neodůvodňovala vydání nového rozhodnutí.

[2] Žalobce žádal o nové rozhodnutí poté, co Krajský úřad Plzeňského kraje dne 6. 5. 2019 zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 2. 1. 2019 a toto rozhodnutí potvrdil. Magistrát města Plzně tehdy nevyhověl žalobcově žádosti, neboť žalobce nesplňoval podmínky pro udělení řídičského oprávnění na území ČR. Konkrétně žalobce neprokázal obvyklé bydliště na území ČR [§ 82 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu] a také mu bylo uděleno řídičské oprávnění a řídičský průkaz na území SRN [82 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu]. Správní orgány uvedly, že na území SRN bylo žalobci trestním příkazem dočasně odebráno řídičské oprávnění, neboť řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu. Pro vrácení řídičského oprávnění na území SRN by musel podstoupit lékařsko-psychologické vyšetření.

[3] Odvolání proti rozhodnutí magistrátu žalovaný zamítl a toto rozhodnutí potvrdil. Krajský soud napadeným rozsudkem zamítl žalobcovu žalobu.

[4] Žalobce (stěžovatel) v kasační stížnosti namítá, že původní a nové řízení tvoří jeden celek, a proto je nutné posuzovat všechny podklady i rozhodnutí vydaná v původním řízení; to krajský soud nezohlednil. Nové rozhodnutí je podle stěžovatele mimořádným opravným prostředkem, neboť je zařazeno vedle obnovy řízení v části druhé, hlavě X správního řádu. Společné zásady pro obnovu řízení i nové řízení podle § 101 správního řádu určuje § 102 správního řádu. Správní orgány i krajský soud hodnotily důkaz výsledkem stěžovatelovy družky svévolně a nelogicky. Stěžovatel přitom tímto výsledkem prokázal svůj obvyklý pobyt v ČR. Žalovaný nenapravit pochybení magistrátu a krajský soud k této vadě nepřihlédl.

[5] Krajský soud se nezabýval druhým důvodem zamítavého výroku původního rozhodnutí, jímž bylo dřívější držení zahraničního řidičského průkazu v SRN, a neřešil, zda jde o překážku udělení řidičského oprávnění v ČR. Stěžovatel v žalobě vysvětlil, že mu zákaz řízení motorových vozidel na území SRN vypršel a odkázal na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 26. 4. 2012, věc C-419/10.

[6] Žalovaný pouze sdělil, že nemá důvod vyjadřovat se ke kasační stížnosti.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Krajský soud uvedl, že posouzení žádosti o provedení nového řízení a o vydání nového rozhodnutí ve věci nemá přednostně zahrnovat úvahy, jež se podobají spíše přezkumu prvotního zamítavého rozhodnutí. Správní orgán i žadatel se mají soustředit na vztah mezi nově provedeným důkazem (zde svědeckou výpovědí stěžovatelovy družky), stanoviskem správního orgánu zaujatým v původním rozhodnutí a podklady z tohoto řízení. Právě otázka, zda výslech stěžovatelovy družky provedený v novém řízení prokázal, že stěžovatel má obvyklé bydliště na území ČR, je klíčová a mezi stranami sporná. Podle NSS však z rozsudku krajského soudu neplyne závěr, že by v řízení o vydání nového rozhodnutí nebylo možné přihlížet k původnímu rozhodnutí.

[9] Krajský soud vyšel z rozsudku NSS ze dne 30. 10. 2018, čj. 5 As 122/2016 - 36, a uvedl, že stěžovatelův neúspěch v prvním řízení o udělení a vydání řidičského oprávnění obecně nebrání tomu, aby proběhlo nové řízení a došlo k vydání nového, tentokrát kladného rozhodnutí. Není přitom podstatné, zda stěžovatel proti rozhodnutí o zamítnutí první žádosti podal opravné prostředky, případně správní žalobu. K novému posouzení pravomocně rozhodnuté věci a vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu není vždy nezbytně třeba ani to, aby se změnily skutkové či právní okolnosti věci. Zpravidla však bude možné původně zamítnuté žádosti vyhovět spíše tehdy, pokud ke změně skutkových či právních okolností dojde. Předmět obou řízení zůstává stejný a je jím vždy původní žádost. Nové řízení je tedy jakýmsi pokračováním původního řízení, což umožňuje využít původní podklady. Nejedná se však o opravný prostředek, jak tvrdí stěžovatel. Jeho cílem totiž není náprava vad již přijatého rozhodnutí nebo předcházejícího řízení, ale nové posouzení již pravomocně rozhodnuté věci (srov. VEDRAL, Josef. *Správní řád: Komentář*. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, s. 877).

[10] K hodnocení svědecké výpovědi krajský soud uvedl, že správní orgán prvního stupně nedostal řádně své povinnosti vypořádat se s provedenými důkazy. Na obě správní rozhodnutí je však třeba nahlížet jako na jeden celek. Žalovaný doplnil úvahu správního orgánu prvního stupně natolik, že přijaté závěry obstojí.

[11] Pokud jde o samotné prokázání obvyklého pobytu na území ČR, ztotožnil se NSS se závěrem správních orgánů i krajského soudu. Stěžovateli bylo známo, že bude muset prokázat splnění této podmínky. Bylo tedy v jeho zájmu, aby správnímu orgánu předložil dostatek

pokračování

hodnověrných důkazů. V původním řízení k jistotě ohledně stěžovatelova obvyklého pobytu nepřispělo šetření v místě jeho bydliště, z něhož vyplynulo, že stěžovatel a jeho družka žijí zčásti v ČR a zčásti v SRN, kde i pracují. Stejně tak nebylo přesvědčivé, že v původním řízení (v době, kdy ještě nebyl zastoupen advokátem) magistrát stěžovateli doručoval písemnosti výhradně na základě tzv. fikce doručení. Vztah s družkou stěžovatel v původním řízení doložil jejím čestným prohlášením a dále nájemní smlouvou, na jejímž základě stěžovatel úplatně užíval nemovitost ve vlastnictví své družky, což není zcela obvyklé.

[12] Ani svědecká výpověď družky v novém řízení nevyvrátila pochybnost o skutečné existenci stěžovatelovy domácnosti na území ČR. Soud závěrům žalovaného přisvědčil a dodal, že družka na otázku, kolik času tráví stěžovatel v Karlových Varech a z jakého důvodu, odpověděla pouze, že stěžovatel tráví v Karlových Varech *většinu svého času*, bydlí s ní a domov opouští, jen když jede navštívit přátele. NSS neshledal, při zohlednění kontextu ostatních důkazů z původního řízení, pochybení v hodnocení této skutkové okolnosti ze strany krajského soudu, který tato sdělení posoudil jako obecná a zcela subjektivní. Krajský soud také upozornil, že výslechu stěžovatelovy družky byli přítomni stěžovatel i jeho zástupce a mohli tudíž svědkyni klást doplňující otázky. NSS nepovažuje otázku správního orgánu prvního stupně týkající se času, který stěžovatel tráví v ČR, za chybně položenou. NSS se na základě výše uvedeného ztotožnil se závěrem žalovaného i krajského soudu, že stěžovatel neprokázal rozhodných 185 dní pobytu v ČR ve kterémkoli kalendářním roce. Krajský soud se přezkumem hodnocení důkazu výpovědi svědkyně řádně zabýval a vysvětlil, proč jej považoval za nedostatečný.

[13] NSS se ztotožňuje i se závěrem krajského soudu, podle něhož na stěžovatelův případ nedopadá rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-419/10. Stěžovateli nebylo uděleno řídičské oprávnění a vydán řídičský průkaz, protože neprokázal obvyklé bydliště v ČR. Na tom nic nemění ani jeho tvrzení, že původní rozhodnutí odůvodnilo odmítnutí žádosti (také) tím, že stěžovateli bylo uděleno řídičské oprávnění v SRN. Soudní dvůr v odkazované věci řešil mezistátní uznávání řídičských průkazů a vycházel z předpokladu, že dotčená osoba měla obvyklé bydliště ve státě vydání průkazu. Navíc stěžovatel vyvolal druhé řízení proto, že chtěl prokázat svůj obvyklý pobyt v ČR; druhému důvodu, pro který byla jeho původní žádost zamítnuta, se nevěnoval.

[14] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl, a proto NSS kasační stížnost zamítl. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému nevznikly náklady řízení vymykající se z běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2022

Ondřej Mrákota
předseda senátu